بررسی فراوانی خشونت محل کار و عوامل مؤثر در بروز این نوع خشونت علیه کارکنان فوریت‌های پزشکی استان کرمان

حجت شیخ بردسیری[۱]، صادق اسکندر زاده[۲]، محسن امینی‌زاده[۳]، مهدیه سرحدی[۴]، غلامرضا خادمی‌پور[۵]، مرجان موسوی[۶]

مقاله پژوهشی

چکیده

مقدمه: حرفه‌های وابسته به پزشکی از جمله فوریت‌های پزشکی مشاغلی هستند که به علت ماهیت شغلشان در تماس مستقیم با بیمار یا مصدوم قرار دارند و بدین ترتیب این افراد در معرض خشونت محل کار قرار می‌گیرند. مطالعه مقطعی حاضر به منظور تعیین فراوانی خشونت محل کار و عوامل مؤثر در بروز این نوع خشونت در پرسنل فوریت‌های پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کرمان انجام شد.

روش: پژوهش حاضر توصیفی و از نوع مقطعی بود که در سال ۱۳۹۲ صورت گرفت. نمونه‌گیری به صورت تصادفی ساده انجام گردید و تعداد نمونه‌ها ۲۰۰ نفر بود. برای انجام پژوهش از پرسش‌نامه پژوهشگر ساخته استفاده گردید و در نهایت جهت تجزیه و تحلیل داده‌ها، آمار توصیفی و نرم‌افزار SPSS نسخه ۱۹ مورد استفاده قرار گرفت.

یافته‌ها: از بین ۱۵۵ نفر نمونه پژوهش، ۱۳۰ نفر (۸۳/۸ درصد) حداقل یک بار در سال خشونت محل کار را تجربه کرده بودند. از میان انواع خشونت، بیشترین نوع خشونت مربوط به خشونت کلامی (۶۷/۷ درصد) بود و سایر انواع خشونت شامل خشونت فیزیکی (۲۲/۵۸ درصد)، خشونت فرهنگی (۹/۶۷ درصد) و خشونت جنسی (۰ درصد) بود.

بحث و نتیجه‌گیری: با توجه به اهمیت سلامت عمومی کارکنان فوریت‌های پزشکی، این مطالعه پیشنهاد می‌کند که آموزش‌های اختصاصی برای پرسنل فوریت‌های پزشکی در زمینه کنترل خشونت انجام گیرد تا با شناسایی مهم‌ترین عوامل خشونت در محیط کار، زمینه برخورد مناسب با بیمار و همراه او در جهت کاهش فشارهای روانی، ارتقای سطح سلامت عمومی و کاهش فرسودگی شغلی مشارکت کنندگان را فراهم نماید.

واژه‌های کلیدی: فوریت‌های پزشکی، خشونت محل کار، خشونت شغلی، دانشگاه علوم پزشکی کرمان

ارجاع: شیخ بردسیری حجت، اسکندر زاده صادق، امینی‌زاده محسن، سرحدی مهدیه، خادمی‌پور غلامرضا، موسوی مرجان. **بررسی فراوانی خشونت محل کار و عوامل مؤثر در بروز این نوع خشونت علیه کارکنان فوریت‌های پزشکی استان کرمان.** مجله دانشکده مدیریت و اطلاع رسانی پزشکی کرمان ۱۳۹۲؛ ۱ (۲): ۱۱۷-۱۱۱

دریافت مقاله: ۱۳۹۲/۷/۵ پذیرش مقاله: ۱۳۹۲/۹/۸

۱- عضو هیأت علمی، گروه فوریت‌های پزشکی، دانشکده علوم پزشکی سیرجان، دانشگاه علوم پزشکی کرمان، کرمان، ایران
۲- گروه پرستاری، مرکز مدیریت حوادث و فوریت‌های پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی کرمان، کرمان، ایران (نویسنده مسؤول)
Email: hojat.sheikhbardsiri@gmail.com
۳- دانشجوی دکتری، گروه مدیریت بحران در سلامت و فوریت‌ها، دانشگاه علوم پزشکی کرمان، کرمان، ایران
۴- مربی، عضو هیأت علمی، گروه پرستاری، دانشکده پرستاری و مامایی خاش، دانشگاه علوم پزشکی زاهدان، زاهدان، ایران
۵- گروه پرستاری، مرکز مدیریت حوادث و فوریت‌های پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی کرمان، کرمان، ایران
۶- گروه مامایی، مرکز مدیریت حوادث و فوریت‌های پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی کرمان، کرمان، ایران

[Downloaded from jms.kmu.ac.ir on 2024-03-29]

مقدمه

خشونت محل کار معضلی جهانی است و شیوع آن به طور پیوسته در حال افزایش می‌باشد (۱). این نوع خشونت به عنوان هر حادثه یا موقعیتی تعریف می‌شود که در آن فرد در محل کار خود یا شرایط مربوط به آن مورد بدرفتاری، تهدید یا حمله قرار گیرد (۲). با وجود این‌که این نوع خشونت در هر سازمانی رخ می‌دهد، اما احتمال بروز آن در سازمان‌های ارایه کننده خدمات درمانی بیشتر است (۳). مؤسسه جرم‌شناسی استرالیا نیز در سال ۱۹۹۹ میلادی گزارش نمود که سازمان‌های درمانی دارای بیشترین شیوع خشونت محل کار در بین سازمان‌های این کشور می‌باشند (۴). شیوع بالای خشونت محل کار در مؤسسات درمانی سبب شده است که این مشکل تحت عنوان «همه‌گیری آزار و خشونت» نامیده شود (۵). آمارهای منتشر شده در اروپا نیز نشان داده‌اند که ۸۰-۷۰ درصد پرستاران، پرسنل فوریت‌های پزشکی و پزشکان سالیانه یک یا چند نوع از خشونت محل کار را تجربه می‌نمایند (۶). انجمن بین‌المللی پرستاران گزارش نموده است که شیوع خشونت محل کار علیه پرسنل درمانی تا حدی افزایش یافته است که آنان این مشکل را جزیی از حرفه خود می‌دانند (۲).

باید توجه نمود که اعمال خشونت‌آمیز تأثیرات جسمی و روانی مخربی روی پرسنل دارند و مهم‌ترین این تأثیرات عبارت از ناراحتی، ناامیدی، ترس، افسردگی، احساس عدم امنیت، عدم تمایل به ادامه کار و حتی آسیب‌های جسمی می‌باشد (۸، ۷). همچنین مشخص شده است که اعمال خشونت‌آمیز می‌توانند تأثیرات نامطلوبی بر کیفیت مراقبت‌های پرسنل درمانی داشته باشند و باعث شوند که این پرسنل مراقبت‌های لازم را در بیماران خود نادیده بگیرند (۹). با توجه به این‌که تمام پرسنل درمانی در معرض خشونت محل کار قرار دارند، اما پرسنل فوریت‌های پزشکی، پرستاران اورژانس بیمارستان‌ها و پزشکان به دلیل ماهیت شغلشان بیشتر از سایر گروهای درمانی در معرض خشونت‌های شغلی قرار می‌گیرند (۱۰). در زمینه شیوع خشونت محل کار در سازمان‌های بهداشتی کشورمان نیز گزارش‌هایی وجود دارد. برای مثال سلیمی و همکاران در مطالعه‌ای که در بخش‌های اورژانس غیر روان‌پزشکی سه بیمارستان تهران انجام گرفت، میزان شیوع کلی خشونت علیه پرستاران را بالا و ۶۹/۶ درصد گزارش نمود (۷).

پژوهش‌های انجام گرفته در سال‌های گذشته نشان می‌دهند که افزایش روزافزون شیوع خشونت محل کار علیه پرسنل اورژانس به صورت یک نگرانی تهدید کننده برای سیستم ارایه مراقبت‌های اورژانسی درآمده است؛ به عنوان مثال مطالعات انجام گرفته در ایالات متحده آمریکا نشان داده‌اند که ۶۱ درصد پرسنل فوریت‌های پزشکی در طول سال مورد خشونت لفظی و ۲۵ درصد نیز مورد خشونت فیزیکی قرار می‌گیرند (۱۱، ۹). همچنین مطالعه دیگری که در کشور سوئد انجام گرفت، نشان داد که ۸۰/۳ درصد پرسنل اورژانس پیش بیمارستانی در طول سال مورد خشونت لفظی و ۶۷ درصد مورد خشونت فیزیکی قرار می‌گیرند (۱۲). رحمانی و همکاران در یک تحقیق توصیفی نشان دادند که بیشترین نوع خشونت محل کار پرسنل از نوع خشونت کلامی می‌باشد (۱۳). آقاجانلو و همکاران تحقیقی توصیفی انجام دادند که یافته‌های پژوهش آنان نشان داد، ۱۸/۳ درصد از دانشجویان حمله فیزیکی، ۹/۸ درصد تهدید شغلی و ۲۳/۲ درصد بدکلامی را تجربه کرده‌اند؛ همچنین بیشترین حمله فیزیکی توسط بیمار (۳۳/۳ درصد)، بیشترین تهدید توسط پرستاران (۱۶/۶ درصد) و بیشترین بدکلامی توسط پرستاران (۲۸/۵ درصد) بود (۱۴).

متأسفانه با وجود اهمیت زیاد خشونت محل کار و تأثیرات مخرب آن، هنوز این معضل در سیستم بهداشتی کشورمان جدی گرفته نشده است و در مطالعات معدودی خشونت محل کار علیه پرسنل درمانی مورد بررسی قرار گرفته است (۱۳، ۸). بنابراین با توجه به خشونت محل کار علیه پرسنل فوریت‌های پزشکی در کشورمان و همچنین عدم انجام این پژوهش در استان کرمان، مطالعه حاضر با هدف بررسی فراوانی خشونت محل کار علیه پرسنل فوریت‌های پزشکی و عوامل مؤثر در بروز این نوع خشونت انجام گرفت.

[Downloaded from jms.kmu.ac.ir on 2024-03-29]

روش‌ها

پژوهش حاضر از نوع توصیفی- مقطعی بود که در سال ۱۳۹۲ انجام شد. جامعه آماری شامل ۲۰۰ نفر از کارکنان فوریت‌های پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کرمان بودند که به صورت نمونه‌گیری تصادفی ساده انتخاب و وارد مطالعه شدند. پس از کسب مجوز از مرکز مدیریت حوادث و فوریت‌های پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کرمان، پرسش‌نامه توسط محقق در شیفت‌های کاری مختلف بین پرسنل توزیع شد. همه مشارکت کنندگان برای شرکت در این مطالعه رضایت آگاهانه داشتند و تمامی اطلاعات درباره این مطالعه توسط محقق به صورت شفاهی و کتبی در اختیار مشارکت کنندگان گذاشته شد. ابزار جمع‌آوری داده‌ها شامل یک پرسش‌نامه پژوهشگر ساخته بود که توسط محقق طراحی گردید و شامل چهار بخش بود: بخش اول شامل اطلاعات دموگرافیک مانند سن، جنس، سطح آموزش، وضعیت تأهل و ساعات کارکرد در ماه؛ بخش دوم شامل سؤالاتی که تجربه انواع خشونت محل کار شامل خشونت‌های فیزیکی، کلامی، فرهنگی و جنسی را مورد بررسی قرار می‌دهد؛ بخش سوم شامل سؤالات در ارتباط با بررسی واکنش پرسنل به خشونت محل کار و دلیل این واکنش و بخش چهارم عوامل مؤثر بر اعمال خشونت را مورد بررسی قرار می‌داد. پرسش‌نامه مذکور، قبل از انجام تحقیق در جامعه‌ای مشابه با جامعه پژوهش و به صورت تصادفی بین ۳۰ نفر از تکنسین‌های فوریت‌های پزشکی شاغل در اورژانس به اجرا گذاشته شد. ضریب پایایی پرسش‌نامه ۰/۹۰ به دست آمد. روایی پرسش‌نامه توسط استادان صاحب‌نظر دانشکده پرستاری و مامایی دانشگاه علوم پزشکی کرمان به تأیید رسید. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از نرم‌افزار SPSS نسخه ۱۹ (version 19, SPSS Inc., Chicago, IL) و از آمار توصیفی (شامل تعداد، درصد، میانگین و انحراف معیار) استفاده شد.

یافته‌ها

در مجموع کل آزمودنی‌های این مطالعه، ۱۵۵ نفر پرسنل فوریت‌های پزشکی پرسش‌نامه را تکمیل کردند. تمامی مشارکت کنندگان این مطالعه مرد بودند. در این بین ۹۵ نفر (۶۱/۲ درصد) مشارکت کنندگان متأهل و ۶۰ نفر (۳۸/۸ درصد) مجرد بودند. از نظر سطح تحصیلات؛ ۵۵ نفر (۳۵/۴ درصد) دارای مدرک لیسانس و بالاتر، ۶۵ نفر (۴۱/۹ درصد) دارای مدرک فوق دیپلم و ۳۵ نفر (۲۲/۵ درصد) دارای مدرک تحصیلی دیپلم بودند. از لحاظ وضعیت استخدام؛ ۶۵ نفر (۴۱/۹ درصد) از مشارکت کنندگان استخدام پیمانی و ۹۰ نفر (۵۸/۱ درصد) استخدام قراردادی بودند. میانگین سنی افراد مورد مطالعه ۴ ± ۲۸ سال بود. از لحاظ سابقه کار؛ ۹۰ نفر (۶۱/۲ درصد) ۳-۱ سال، ۴۰ نفر (۲۰/۵ درصد) ۱۰-۳ سال و ۲۵ نفر (۱۸/۳ درصد) بالای ۱۰ سال سابقه کار داشتند. تعداد مأموریت‌های انجام شده برای پایگاه‌های شهری کرمان به طور میانگین روزانه ۱۲۰ مأموریت و برای پایگاه‌های جاده‌ای شهر کرمان ۵۵ مأموریت بود. از نظر ساعت کارکرد در ماه؛ ۲۰ نفر (۱۲/۹ درصد) کمتر از ۱۰۰ ساعت، ۳۵ نفر (۲۲/۵ درصد) ۱۵۰-۱۰۰ ساعت، ۶۵ نفر (۴۱/۹ درصد) بین ۲۰۰-۱۵۰ ساعت و ۳۵ نفر (۲۲/۵ درصد) بیش از ۲۰۰ ساعت داشتند.

یافته‌های مطالعه نشان داد که ۱۳۰ نفر (۸۳/۸ درصد) حداقل یک بار در سال خشونت محل کار را تجربه کرده بودند. یافته‌ها همچنین نشان داد که از میان انواع خشونت محل کار، بیشترین نوع خشونت به ترتیب از نوع خشونت کلامی (۶۷/۷۴ درصد)، خشونت فیزیکی (۲۲/۵۸ درصد)، خشونت فرهنگی (۹/۶۷ درصد) و خشونت جنسی (۰ درصد) بود. در مورد عوامل ایجاد کننده خشونت محل کار از دیدگاه پرسنل فوریت‌های پزشکی کرمان، یافته‌ها نشان داد که مهم‌ترین عامل مؤثر در بروز خشونت «تعداد کم پرسنل تخصصی در پایگاه‌های اورژانس شهری و جاده‌ای کرمان» و دومین عامل «کمبود آگاهی مردم در مورد وظایف پرسنل فوریت‌های پزشکی» بود (جدول ۱).

یافته‌های تحقیق در زمینه نحوه و علل پاسخ‌دهی مشارکت کنندگان مطالعه به خشونت محل کار به تفکیک در جدول ۲ گزارش شده است.

[Downloaded from jms.kmu.ac.ir on 2024-03-29]

جدول ۱. عوامل مؤثر در بروز خشونت محل کار از دیدگاه شرکت کنندگان در مطالعه

عوامل تأثیرگذار	تعداد (درصد)
تعداد کم پرسنل تخصصی در پایگاه‌های شهر کرمان	۴۳ (۲۷/۷۴)
کمبود آگاهی مردم در مورد وظایف پرسنل فوریت‌های پزشکی	۳۷ (۲۳/۸۷)
مرگ بیماران	۳۲ (۲۰/۶۴)
تأخیر در رسیدن آمبولانس به محل حادثه	۲۵ (۱۶/۱۵)
کمبود امکانات امنیتی در داخل آمبولانس	۱۰ (۶/۴۵)
مصرف داروهای غیر مجاز توسط بیماران و اطرافیان	۵ (۳/۲۲)
نداشتن برنامه آموزشی جهت مدیریت خشونت محل کار	۳ (۱/۹۳)

جدول ۲. نوع و دلیل عکس‌العمل کارکنان فوریت‌های پزشکی به خشونت محل کار

نوع عکس‌العمل	تعداد (درصد)	دلیل عکس‌العمل	تعداد (درصد)
دعوت نمودن به آرامش	۳۰ (۱۹/۳)	مقصر دانستن خود	۱۲ (۷/۷)
مطرح نمودن با خانواده	۲۰ (۱۲/۹)	خجالت کشیدن از گزارش	۲۲ (۱۴/۱)
عدم واکنش و محترم شمردن حق بیمار و خانواده	۳۵ (۲۲/۵)	ترسیدن از عوارض گزارش	۳۱ (۲۰/۰)
مطرح نمودن با همکاران	۳۰ (۱۹/۳)	مهم نبودن مسأله	۵۵ (۳۵/۴)
دفاع از خود	۱۰ (۶/۴)		
گزارش نمودن به مافوق	۳۰ (۱۹/۳)	بی‌فایده بودن و عدم وجود مرجع برای گزارش	۳۵ (۲۲/۵)

بحث و نتیجه‌گیری

یافته‌های این پژوهش نشان داد که بیشتر کارکنان فوریت‌های پزشکی شاغل در مرکز مدیریت حوادث و فوریت‌های پزشکی دانشگاه علوم پزشکی کرمان (۶۷/۷۴ درصد) در معرض خشونت محل کار و بیشتر از نوع خشونت کلامی قرار دارند. این یافته با گزارش Suserud و همکاران (۱۲) در کارکنان آمبولانس سوئد، Pozzi (۱۱) و Anderson و همکاران (۱۵) در پرستاران اورژانس کشور انگلیس همخوانی دارد. دلیل احتمالی بالا بودن خشونت شغلی محل کار می‌تواند عواملی مانند نگرانی و اضطراب بیش از حد بیمار و خانواده بیمار و همچنین ترس خانواده بیمار به علت از دست دادن جان بیمارشان به علت عدم انجام دادن اقدام درمانی مناسب و به موقع در بالین بیمار و نرساندن به موقع به نزدیک‌ترین مرکز درمانی باشد که باعث می‌شود آن‌ها واکنش خود را به صورت پرخاشگری نشان دهند. بر طبق نتایج مطالعه حاضر، به ترتیب خشونت فرهنگی و جنسی در سطح پایینی قرار داشتند. این یافته با مطالعه رحمانی و همکاران (۱۳) همخوانی دارد.

Pozzi در مطالعه خود نشان داد که شیوع خشونت فرهنگی و جنسی به ترتیب ۸۲/۴ و ۶۲/۸ درصد می‌باشد (۱۱). پایین بودن خشونت فرهنگی و جنسی در این مطالعه می‌تواند به دلیل بومی بودن کارکنان اورژانس در سطح پایگاه‌های شهری و جاده‌ای دانشگاه علوم پزشکی شهر کرمان باشد که باعث می‌شود بیشتر پاسخ دهندگان دارای فرهنگ یکسان باشند و در این زمینه با مشکل کمتری مواجه شوند.

یکی دیگر از یافته‌های تحقیق این بود که ۲۷/۷۴ درصد پاسخ دهندگان یکی از علت‌های اصلی خشونت در محل کار را تعداد کم پرسنل تخصصی در پایگاه‌های شهر کرمان گزارش نمودند؛ اما مطالعه رحمانی و همکاران (۱۳)، کمبود آگاهی مردم در مورد وظایف پرسنل فوریت‌های پزشکی را بیشترین عامل ایجاد خشونت در محل کار عنوان نمودند. این یافته در مطالعه حاضر رتبه دوم را داشت. همچنین ۲۰/۶۴ درصد پاسخ دهندگان بیان نمودند که مرگ بیماران بعد از رسیدن آمبولانس در صحنه یا بر بالین بیمار در منزل به عنوان عامل خشونت در نظر گرفته می‌شود. این یافته با مطالعه زمان‌زاده و همکاران (۸) همخوانی دارد. آنان نیز در مطالعه خود گزارش نمودند که بیشترین عامل خشونت علیه کادر پرستاری در بخش اورژانس، مرگ بیمار و کار کردن در محل‌های دارای شیوع بالای خشونت می‌باشد.

۱/۹۳ درصد پاسخ دهندگان نیز بیان نمودند که نداشتن

[Downloaded from jms.kmu.ac.ir on 2024-03-29]

برنامه آموزشی جهت مدیریت خشونت محل کار مهم‌ترین عامل خشونت در محل کار می‌باشد که در مقایسه با سایر گزارش‌ها درصد کمی را به خود اختصاص داد. این یافته با مطالعه زمان‌زاده و همکاران (۸) و رحمانی و همکاران (۱۳) مغایرت داشت. دلیل احتمالی تفاوت ایجاد شده می‌تواند این باشد که اداره آموزش مرکز مدیریت حوادث کرمان برای تمامی کارکنان خود (از جمله تکنسین‌های بدو خدمت)، دوره‌های آموزشی یک ماهه از جمله آموزش نحوه ارتباط با بیمار، خانواده‌های آن‌ها و مصدوم و سایر موارد آموزشی مورد نیاز یک تکنسین برای انجام یک مأموریت موفقیت‌آمیز را اجرا می‌نماید.

نتایج تحقیق همچنین نشان داد، واکنش ۲۲/۵ درصد مشارکت کنندگان در مقابله با خشونت بیمار یا همراه بیمار علیه آن‌ها به صورت عدم واکنش و محترم شمردن حق بیمار و خانواده و همچنین ۱۹/۳ درصد نیز دعوت نمودن به آرامش فرد مهاجم گزارش نمودند. این یافته با مطالعات Chapman و Style (۵)، Catlett (۱۶) و Ferns (۱۷) همخوانی دارد. آن‌ها نیز در مطالعه خود نشان دادند که واکنش تکنسین‌ها در مقابل خشونت بیمار و همراهان او، حق دادن به آن‌ها به دلیل شرایط به وجود آمده می‌باشد. دلیل احتمالی می‌تواند این باشد که کارکنان فوریت‌های پزشکی به واسطه تجارب کارکرد خود انتظار خشونت از جانب بیمار و خانوده او (بیمار به واسطه شرایط جسمی و روحی خویش و خانواده بیمار به دلیل اضطراب و نگرانی بیش از حد در ارتباط با بیمار خود) را دارند و همچنین این کارکنان به واسطه گذراندن دوره‌های آموزشی بدو خدمت و نحوه ارتباط برقرار کردن صحیح با بیمار و همراه بیمار، ترجیح می‌دهند واکنش نشان ندهند و سعی می‌کنند فرد مهاجم را به آرامش دعوت نمایند.

از طرف دیگر، در پاسخ به این سؤال که علت این واکنش شما به خشونت محل کار چه بوده است؟ بیشتر مشارکت کنندگان گزارش نمودند که این موضوع مسأله مهمی نمی‌باشد و خشونت شغلی محل کار خود را جزیی از حرفه شغلی خود می‌دانستند. مطالعه حاضر نشان داد، کارکنان فوریت‌های پزشکی در معرض انواع خشونت‌های شغلی محل کار از جمله خشونت کلامی و فیزیکی قرار دارند. با توجه به حجم کاری بالای پرسنل فوریت‌های پزشکی در پایگاه‌های شهری و جاده‌ای شهر کرمان و انجام مأموریت‌های مختلف در طی روز و برخوردهای مستقیم و متعدد با بیماران و مصدومین گوناگون و همچنین همراهان آن‌ها که جزء اجتناب‌ناپذیر شغل آن‌ها می‌باشد، آن‌ها را در معرض انواع خشونت‌ها قرار می‌دهد. امید است که مسؤولین دانشگاه از جمله مدیر محترم مرکز مدیریت حوادث و فوریت‌های پزشکی کرمان نسبت به این گروه از کارکنان زحمتکش بخش درمان توجه خاصی داشته باشند و آموزش‌های لازم مبنی بر آشناسازی عموم مردم با حرفه فوریت‌های پزشکی را از طریق رسانه ملی در جهت کاهش این خشونت‌ها ارایه کنند و از طرفی برای این شغل شریف کارکنانی انتخاب شوند که داری مدرک تخصصی متناسب برای این حرفه باشند و دوره‌های آموزشی کنترل هیجانات روانی را پشت سر گذاشته باشند. همچنین پیشنهاد می‌شود که دیدگاه بیماران و همراهان آنان در مورد علل ایجاد خشونت علیه پرسنل فوریت‌های پزشکی مورد مطالعه قرار گیرد. از محدودیت‌های این مطالعه، ناتوانی در بررسی سایر عوامل اصلی از جانب بیمار و خانواده‌های بیماران در ایجاد خشونت بود که آسیب‌پذیری کارکنان فوریت‌های پزشکی را افزایش می‌دهد و انجام یک مطالعه کیفی در این زمینه پیشنهاد می‌گردد. این مطالعه توسط نویسنده مسؤول و بدون حمایت مالی خاصی انجام شد.

قدردانی

بدین وسیله از مسؤولان مرکز مدیریت حوادث و فوریت‌های پزشکی کرمان و نظام پرستاری که زمینه انجام این تحقیق را فراهم آورده‌اند و همچنین از کارکنان پرتلاش اورژانس ۱۱۵ کرمان که در انجام این تحقیق کمک کردند، کمال تشکر را داریم.

[Downloaded from jms.kmu.ac.ir on 2024-03-29]

References

1. Holleran RS. Preventing staff injuries from violence. J Emerg Nurs 2006; 32(6): 523-4.
2. Ray MM. The dark side of the job: violence in the emergency department. J Emerg Nurs 2007; 33(3): 257-61.
3. Hislop E, Melby V. The lived experience of violence in accident and emergency. Accid Emerg Nurs 2003; 11(1): 5-11.
4. Perrone S. Violence in the workplace. Australian Institute of Criminology Research and Public Policy Series No. 22 [Online]. [cited 1999]; Available from: URL: http://www.aic.gov.au/documents/4/1/0/%7B410FD288-AD82-4E4E-A6FE-C7C30D283528%7Dfull_report.pdf
5. Chapman R, Styles I. An epidemic of abuse and violence: nurse on the front line. Accid Emerg Nurs 2006; 14(4): 245-9.
6. Martino VD, Hoel H, Cooper CL. Preventing violence and harassment in the workplace [Online]. [cited 2003]; Available from: URL: http://www.eurofound.europa.eu/pubdocs/2002/109/en/1/ef02109en.pdf
7. Salimi J, Ezazi Erdi L, Karbakhsh Davari M. Violence against nurses in non-psychiatry emergency wards. Forensic Medicine 2007; 12(4): 202-9. [In Persian].
8. Zamanzadeh V, Soliman-Nejad N, Abdullah Zadeh F. Nature of violence toward nurses working in East Azerbaijan State hospitals. Med J Tabriz Univ Med Sci 2007; 29(2): 61-6. [In Persian].
9. Boyle M, Koritsas S, Coles J, Stanley J. A pilot study of workplace violence towards paramedics. Emerg Med J 2007; 24(11): 760-3.
10. Ayranci U. Violence toward health care workers in emergency departments in west Turkey. J Emerg Med 2005; 28(3): 361-5.
11. Pozzi C. Exposure of prehospital providers to violence and abuse. J Emerg Nurs 1998; 24(4): 320-3.
12. Suserud BO, Blomquist M, Johansson I. Experiences of threats and violence in the Swedish ambulance service. Accid Emerg Nurs 2002; 10(3): 127-35.
13. Rahmani A, Dadashzadeh A, Namdar H, Akbari MA, Alahbakhshin A. Assessing workplace violence toward EMS' personnel in prehospital settings of East Azerbaijan Province. Forensic Medicine 2009; 15(2): 100-7. [In Persian].
14. Aghjanloo A, Harririan H, Ghafurifard M. Violence during clinical training among nursing students of Zanjan universities of medical sciences. Iran J Nurs Res 2010; 5(17): 46-54. [In Persian].
15. Anderson C, Parish M. Report of workplace violence by Hispanic nurses. J Transcult Nurs 2003; 14(3): 237-43.
16. Catlette M. A descriptive study of the perceptions of workplace violence and safety strategies of nurses working in level I trauma centers. J Emerg Nurs 2005; 31(6): 519-25.
17. Ferns T. Violence in the accident and emergency department--an international perspective. Accid Emerg Nurs 2005; 13(3): 180-5.

[Downloaded from jms.kmu.ac.ir on 2024-03-29]

The Frequency of Violence in Workplace against Emergency Care Personnel in Kerman, Iran, and the Factors Affecting the Occurrence

Hojat Sheikh-Bardsiri[1], Sadegh Eskandarzadeh[2], Mohsen Aminizadeh[3], Mahdeyeh Sarhadi[4], Gholamreza Khademipour[5], Marjan Mousavi[6]

Original Article

Abstract

Introduction: The jobs related to emergency medicine system are among jobs with direct contact with illness and injury that may cause violence in workplace. This study aimed to determine the frequency of violence in workplace against emergency care personnel and the factors affecting the occurrence in Kerman University of Medical Sciences, Iran.

Method: In this cross-sectional descriptive study, 200 participants were selected randomly using quota sampling method. Using a researcher-made questionnaire, the frequency of violence in workplace an the affecting factors were assessed. The data were analyzed via descriptive statistics.

Results: Of 155 people completely filled the questionnaire, 130 (83.8%) have experienced violence in workplace at least once a year. Among the various kinds of violence, the most frequent reported was the verbal violence (105 people, 67.7%), followed by physical violence (35 people, 22.5%), cultural violence (15 people 9.6%). and sexual violence (0%).

Discussion and Conclusion: The result of this study showed the necessity of providing various training courses for emergency care personnel about how to deal with patient and patient comrade to decrease the rate of workplace violence, to improve public health level, and to decrease their psychological stresses and occupational exhaustion.

Keywords: Emergency Medical, Work violence, Workplace violence

Citation: Sheikh-Bardsiri H, Eskandarzadeh S, Aminizadeh M, Sarhadi M, Khademipour Gh, Mousavi M. **The Frequency of Violence in Workplace against Emergency Care Personnel in Kerman, Iran, and the Factors Affecting the Occurrence.** J Manage Med Inform Sch 2014; 1(2): 111-7

Received: 27.09.2013 Accepted: 29.11.2013

1- Faculty Member, Department of Emergency Medicine, Sirjan School of Medical Sciences, Kerman University of Medical Sciences, Kerman, Iran
2- Department of Nursing, Disaster and Emergency Medical Management Center, Kerman University of Medical Sciences, Kerman, Iran (Corresponding Author) Email: hojat.sheikhbardsiri@gmail.com
3- PhD Student, Department of Management Crisis in Health and Emergency, Disaster and Emergency Medical Management Center, Kerman University of Medical Sciences, Kerman, Iran
4- Lecturer, Faculty Member, Department of Nursing, Khash School of Nursing and Midwifery , Zahedan University of Medical Sciences, Zahedan, Iran
5- Department of Nursing, Disaster and Emergency Medical Management Center, Kerman University of Medical Sciences, Kerman, Iran
6- Department of Midwifery, Disaster and Emergency Medical Management Center, Kerman University of Medical Sciences, Kerman, Iran

[Downloaded from jms.kmu.ac.ir on 2024-03-29]